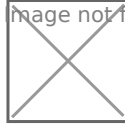

16 Απριλίου 2016

Ωρα αποκαμωμού

/ [Γενικά Θέματα](#)

image not found or type unknown

[Φωτο:mama365.gr](#)

Φωτο:mama365.gr

Το κείμενο αυτό μου το έστειλε μια φίλη, με την σημείωση:

“Με σταμάτησε μια κυρία στην εκκλησία πριν λίγο καιρό και μου έδωσε συγκινημένη αυτό το χαρτί. “Σ’ εσένα χρειάζεται περισσότερο” μου είπε...”

(σε ευχαριστώ, Σοφία μου, που το μοιράστηκες μαζί μου)

το έγραψε η ΝΑΥΣΗ ΙΕΣΣΑΙ-ΚΑΣΣΙΜΑΤΗ από το περιοδικό “Ο κόσμος της Ελληνίδας”

!)

[f6fead8f-5fae-4c2b-a291-d521ab4c4c1a](#)

Στο πόστο που μ’ έβαλες, Κύριε, δεν υπάρχουν βάρδιες κι οχτάωρα

δεν είν’ ευγενικό να Σου γκρινιάζω, μα διάλεξες ... δύσκολη θέση για μένα !

Βοήθησέ με, Σε παρακαλώ.

.

Όχι για τα σχοινιά, π’ απ’ τα ρούχα στενάζουν και το πανέρι που ξεχείλισε κάλτσες

...

δε λέω για το φαί, που του ρίχνω μπαχαρικά απ’ την ψυχή να νοστιμίσει (μη και κάνει τους γιους μου να τρέξουνε με λαχτάρα γρηγορότερα σπίτι)

μήτε για τα παπούτσια, π’ αραδιάστηκαν λασπωμένα στα σκαλιά και με ζητάνε ...

·

Όμως ... θα πρέπει να στα πω γρήγορα, Κύριε, για να προλάβω το γάλα που φουσκώνει και το νηστίσιμο γλυκό να φτιάξω να τους λαφρύνω το σαρακοστιανό τραπέζι...

Έχει τόσα ΠΡΕΠΕΙ το σήμερα, π' αναρωτιέμαι, πως έχω δυό χέρια, μια και χρειάζομαι δέκα κι άλλα τόσα πόδια και μάτια;

Μεγάλο τ' έργο π' όρισες να υπηρετώ.

Μα τα εργαλεία μου λειψά κι αδύναμα!

Τριγύρω μου σωροί τ' αλεύρια ... ΠΡΕΠΕΙ να ζυμωθούν και να φουσκώσουν!

Τα μάτια άγρυπνα _ να βρίσκουν τον καημό στ' απέναντι το πρόσωπο ... τ' αυτιά, τον ψίθυρο του στεναγμού να πιάνουν ... κι η μύτη να οσμίζεται -σαν το πουλί- τη μπόρα πριν φτάσει...

Καρδιά θέλει εδώ, παν' απ' όλα - απλόχωρο σάκο - και τράχηλο ... που ξέρει να σκύβει!

Γι' αυτά θέλω να πω, πως με κυρτώνουν, Κύριε ...

·

Σ' αυτό το πόστο, κάποτε με ρώτησαν:

-επάγγελμα;

-οικιακά ...

-α ... δε δουλεύετε ... μένετε σπίτι!!

Ας μ' έκανες τουλάχιστο ζωγράφο ή ποιήτρια ... να 'βλεπα τις ματιές - ξετρελαμένες μέλισσες - να κάθονται και να ρουφούν το έργο μου ...

μα τώρα, ποιος τα μάτια να σηκώσει για τον άνεμο, που μπεινοβγαίνει με ποδιά κι ανασκουμπωμένα μανίκια !

·

.. Στο πόστο που μ' έβαλες, Κύριε, δεν ευκαιρώ να σκουπίσω τα δάκρυά μου.

Ν' ακούσω τις μικροεπιθυμίες μου... ν' ακουμπήσω το μέτωπο στο τζάμι για να ταξιδέψω με τα σύννεφα της δύσης ... να χαϊδέψω στο περβόλι τα χρυσάνθεμα, που βγήκαν και καλωσορίζουν τον Οχτώβρη να πιάσω κουβέντα μαζί Σου για ένα

κομπολίοι, απ' ακριβά μου ονόματα..

Έβαλες έν' ανήμπορο πλάσμα σε μια τόσο καίρια, θέση !

Βόηθα .. μη λύσω τον κόμπο της ποδιάς μου.

Απόψε ο δρόμος της υποταγής μοιάζει αδιάβατος Κύριε ! ..

αντιγραφή: [Αλεξία για το ιστολόγιο "Οικογένεια - μια γωνια του Παραδείσου"](#)

χωρίς σχόλια από εμένα...

Πηγή: momyof6.wordpress.com